

I Danmark er jeg født

Tekst: H.C. Andersen (1850),
med fjerde strofe af H.C. Ørsted.

Melodi: Poul Schierbeck (1926)

I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
der har jeg rod, derfra min verden går.
Du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske friske strand, hvor oldtids kæmpegrave
står mellem æblegård og humlehave,
dig elsker jeg! – Danmark, mit fædreland!

Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her, ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejlig, som i bøgens fædreland?
Du danske friske strand, hvor Dannebrogen vajer,
Gud gav os den – Gud giv den bedste sejer!
Dig elsker jeg! – Danmark, mit fædreland!

Engang du herre var i hele Norden,
bød over England – nu du kaldes svag,
et lille land, – og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.
Du danske friske strand, – plovjernet guldhorn finder.
Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder!
Dig elsker jeg! – Danmark, mit fædreland!

Se Tankelyn gik ud fra danske hjerner,
og lyste for den hele vide Jord,
de vendte øiet op mod himlens stjerner,
og ned i løndomskraftens dunkle spor;
Du danske friske Strand, hvor øjet frit omsvæver,
og frie blik til tankeflugt os hæver,
Dig elsker jeg! – Danmark, mit fædreland!

Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme,
og som en sød musik mit hjerte når!
Du danske friske strand med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede,
dig elsker jeg! – Danmark, mit fædreland!

I H.C. Andersens selvbiografi, *Mit Livs Eventyr*,
fortæller han, hvordan H.C. Ørsted følte, at
videnskaben uretmæssigt var udeladt af
Andersens digt om fædrelandet.

'Nu har jeg derfor søgt at erstatte det!',
skrev Ørsted til Andersen, og sendte ham
den her tilføjede fjerde strofe.